

give en mere central placering i det sikkerheds-politiske billede set fra Danmark, end det nok er rimeligt.

Men EU er, som udenrigsministeren formulerede det, en zone af stabilitet i en omskiftelig og ofte usikker verden. Det nye europakort ligger altså endnu ikke fast, og derfor er det vigtigste punkt på den europæiske dagsorden netop nu EU's udvidelse mod Øst. Det er vores fremtid, og det er vores sikkerhed, at drejer sig om. Derfor er det rigtigt at pege på, at udvidelsen mod Øst i en overgangsperiode vil koste økonomiske ofre og kræve også vores accept af vanskelige omstillinger i vores deltagelse i det europæiske samarbejde.

Men det er også vigtigt at understrege, at det må vi betragte som en investering i vores egen fremtid, og hvis vi ikke er rede til at foretage den investering, risikerer vi at skulle betale en endnu højere pris, hvis vores fred og vores frihed bringes i fare.

Det er vigtigt at forberede de øst- og central-europæiske og de baltiske landes deltagelse i det indre marked så hurtigt som overhovedet muligt. Der er allerede spildt for megen tid, og problemerne vokser jo i disse lande – plus frykten for, hvad en fremtid med nye politiske, økonomiske og sociale strukturer kan rumme.

Derfor haster det, og derfor er der intet alternativ til fremtidigt EU-medlemskab for disse lande – så hurtigt som muligt – samtidig med at vi forsøger at etablere de nye europæiske sikkerhedsstrukturer, som jo endnu ikke ligger klart.

Jeg er meget glad for, at regeringen særlig fremhæver EU's relationer til de baltiske lande. EU og NATO har jo på en række områder udbygget sine forbindelser til de baltiske lande, og Danmark er gået i spidsen. Her synes jeg især der er grund til at fremhæve den indsats, som den danske forsvarsminister har gjort for at udbygge forsvarssamarbejdet med de baltiske lande også på det praktiske plan.

Det er vigtigt at fastholde, at de baltiske lande står på lige fod med andre øst- og centraleuropæiske lande, når det gælder integration i EU og i europæiske sikkerhedssystemer. Desværre oplever vi jo en gang imellem i debatten om den nye europæiske politiske arkitektur, at de baltiske lande bliver skubbet lidt i baggrunden i forhold til andre lande i Øst- og Centraleuropa. Og det er farlige signaler, der på den måde bliver udsendt, for det kunne jo opfattes, som om nogle opfatter de baltiske lande som omfattet af en

slags særstatus. Og hvis det opfattes sådan af de baltiske landes store nabo mod Øst, kan det friste til farlige misforståelser – farlige for hele Europas sikkerhed.

Derfor må der ikke herske tvivl om de baltiske landes status som ligeberettigede partnere, både i forhold til EU og i forhold til NATO. Fra russisk side har der jo været talt om særlige interessesfærer i det område, som dækkes af det tidligere Sovjetunionen. Men specielt når det gælder de baltiske lande, er det uhyre vigtigt at få fastslået, at her er der ikke tale om en særlig interessesfære.

EU's forhold til Rusland spiller en særlig rolle, sagde udenrigsministeren, og det er naturligvis rigtigt. Det er vigtigt at få et så tæt og tillidsfuldt samarbejde som overhovedet muligt mellem Rusland og de vestlige samarbejds- og sikkerhedsstrukturer, som danner rammen om den nye politiske arkitektur i Europa. Men Rusland må ikke få en form for vetoret over for etableringen af disse nye samarbejdsstrukturer og må heller ikke gives indtryk af at besidde en sådan vetoret.

Derfor er et af de farligste argumenter, man kan støde på i debatten, det velklingende, at der ikke må trækkes nye grænser i Europa. Udenrigsministeren sagde det ikke i dag – og det glæder jeg mig over – men han har tidligere brugt argumentet, og andre kommer jo tæt på at gøre det også.

Men hvad betyder det argument egentlig? Ja, det må vel betyde, at man så skal holde fast ved gamle grænser og delelinjer, med andre ord dem, der blev fastlagt ved Jaltakonferencen, hvor Europa blev delt op i interessesfærer. Men det er jo netop den opdeling, vi nu har gjort op med, og derfor burde ingen i Vesten kunne tillade sig at tale imod de nye grænser i Europa, som er en realitet efter opbruddet i Øst, opgøret med Sovjetunionens dominans og Sovjetunionens sammenbrud.

Ruslands fremfærd i Tjetjenien gør det ekstra vigtigt at fastholde dette synspunkt. Det er dybt bekymrende, at vi den dag i dag hører vestlige regeringer tale om, at konflikten i Tjetjenien er et indre anliggende – noget, der naturligvis gribes med kyshånd af regeringen i Moskva – men det er ikke et indre anliggende. Det fremgår af Helsingfors-Dokumentet fra 1992, som den russiske præsident selv har skrevet under på, og derfor er det godt, at den danske regering i dag fordømmer Ruslands fremfærd i Tjetjenien – bedre sent end aldrig.